

Arrest

nr. 67 937 van 5 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2001 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door J. TIELEMAN, die tevens verschijnt voor de overige verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en dienden op 10 augustus 2010 een asielaanvraag in.

Op 28 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen

deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is verworpen op 26 september 2011 (RvV arrest nr. 67 215).

Op 27 mei 2011 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2010 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 3° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 7 april 2011 ingediend voor verzoeker M.A.(...) toont geen uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Er wordt enkel verwezen dat de graad van ernst van de ziekte belangrijk is maar dit toont geenszins de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (9 en 4 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en/of de tweede verzoekende partij optreedt in haar/hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar/hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG, hierna genoemd “Kwalificatierichtlijn”, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet motivering bestuurshandeling:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van diezelfde wet vult aan:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”

Artikel 9ter, § 1, 4° houdt het volgende in:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Artikel 9ter, §3, 3° stelt dat een verzoekschrift 9ter onontvankelijk kan worden verklaard indien het medisch getuigschrift niet voldoet aan voormelde voorwaarden:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter § 1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m. n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 07.04.2011 ingediend voor verzoeker M.A.(...) toont geen uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Er wordt enkel verwezen dat de graad van ernst van de ziekte belangrijk is maar dit toont geenszins de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.”

Het standaard medisch getuigschrift waarnaar de bestreden beslissing verwijst bevat de volgende informatie:

« B/ Diagnostic : description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9ter est introduite. Il est dans l'intérêt du patient que des pièces justificatives (p.ex. rapport émanant d'un médecin-spécialiste) soient produites pour chaque pathologie.

- Etat de stress post-traumatique
- Gravité importante »

De bijgevoegde medische attesten van verschillende specialist cardiologen beschrijven in detail de diagnose van Dr. (...).

Ondanks deze uitvoerige en ernstige informatie over verzoekers aandoening beweert de bestreden beslissing dat “Het standaard medisch getuigschrift dd. 07.04.2011 toont geen uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.”

Verzoekers wensen er vooreerst op te wijzen dat Dr. (...) de ernst van de ziekte van verzoeker heeft omschreven als belangrijk. Dit is wel degelijk informatie over de graad van ernst van de ziekte. De bewering van de bestreden beslissing dat “Het standaard medisch getuigschrift dd. 07.04.2011 toont geen uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte” heeft dan ook geen poot om op te staan. Daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken stelt “Er wordt enkel verwezen dat de graad van ernst van de ziekte belangrijk is maar dit toont geenszins de graad van ernst van de ziekte”, menen verzoekers dat dit een onduidelijke codetaal is. Verzoekers vragen zich af wat een medisch attest exact dient te stellen aangaande de “graad van ernst van de ziekte”. Noch uit de tekst van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch getuigschrift kan men afleiden wat een arts exact dient op te schrijven vooraleer men aanvaardt dat het beantwoordt aan de vereisten van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Men zou er de Dienst Vreemdelingenzaken bijna van verdenken alle verzoekschriften 9ter onontvankelijk te verklaren omdat men niet in de mogelijkheid is ze ten gronde te onderzoeken.

Verzoekers wijzen overigens naar de toegevoegde rapporten. In deze toegevoegde rapporten wordt de graad van de ernst van de ziekte verder besproken. Voor zover de Dienst Vreemdelingenzaken zou stellen dat de inhoud van de toegevoegde rapporten niet letterlijk werden herschreven bij de invulling van het standaard medisch getuigschrift, hebben verzoekers de eer erop te wijzen dat in de vraagstelling van vraag B er expliciet gevraagd wordt om medische stukken toe te voegen, waardoor men dan ook niet ernstig kan beweren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij ontvankelijkheidsbeoordeling geen rekening dient te houden met toegevoegde medische stukken.

Verzoekers hebben hierbij voldoende aangetoond dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een dergelijke lichtzinnige wijze het verzoekschrift afwijst dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aanvoert, heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekers gingen er terecht van uit dat hun verzoekschrift ontvankelijk zou worden verklaard daar het standaard medisch getuigschrift in zijn geheel en samen met de bijlagen op uitvoerige wijze een antwoord geeft op de vereisten van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt het rechtzekerheidsbeginsel.”

De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de

bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen aangeven dat het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt incorrect is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, welke *in casu* dienen onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verwerende partij houdt voor dat het medisch attest dat door verzoekende partijen bij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, werd gevoegd wel een “standaard medisch attest” is doch dat het geen uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst, vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoekende partijen bij de aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegden, als antwoord op vraag B “diagnostic”, melding maakt van “1) *Etat de stress posttraumatique* en 2) *Gravité importante*”. Dit wordt overigens niet ontkend door de verwerende partij doch de verwerende partij oordeelt dat het feit dat de graad van de ernst van de ziekte als belangrijk wordt omschreven op zich de graad van de ernst niet aantoon. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij hierdoor haar bevoegdheid te buiten gaat, of minstens kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Er blijkt wel degelijk een omschrijving van de ernst van de graad aanwezig te zijn op het standaard medisch getuigschrift. Verder kan nog worden aangestipt dat bij het medisch getuigschrift ook nog verschillende andere attesten werden gevoegd ter bevestiging van de graad van de ernst, zoals overigens gevraagd in vraag B. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, voorziet immers dat de beoordeling van de graad van de ernst van de ziekte dient te geschieden door de ambtenaar-geneesheer en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt aldus niet toe aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat de omschrijving van de graad van de ernst niet voldoende is. Zoals de verzoekende partijen terecht aangeven, blijkt nergens uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch getuigschrift wat een arts dan wel zou moeten invullen opdat aanvaard zou worden dat de omschreven graad van de ernst van de ziekte wel zou voldoen.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het eerste middel is gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2001 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU